

Kære Alle sammen!

Så er det blevet tid til endnu en lille fortælling om, hvad jeg foretager mig herovre i dette spændende og varme hjørne af verden.

I Thailand, medfører oktober slutningen på regntiden og begyndelsen på vinteren. Dette betyder også, at det er tid til rishøsen, hvorfor skoler og børnehaver har lukket, da børnene skal ud at hjælpe med høsten. Derfor har vi nu tre ugers ferie, som vi nyder i fulde drag.

September måned forløb ganske normalt, stille og roligt, med den hverdag, vi efterhånden er blevet vant til i børnehaven. Dette er stadig en god og spændende hverdag, som jeg nyder at være en del af, og være med til at præge. Børnene er stadig lige dejlige og samarbejdet med kollegaerne går forrygende, så alt er som det skal være. Desuden oplever vi flere fremskridt, både i samarbejdet, hverdagsstrukturen og i børnenes og lærernes engelskkunnen. Alt dette er dejligt, letter arbejdet, og gør at vi kan bruge energi på nye projekter og tiltag, som vi synes der skal lægges vægt på i børnehaven.

Selvom fremskridtene er meget små, er de ældste børn blevet bedre og bedre til engelsk, hvilket er rigtig dejligt. Det er fedt, at vi nu kan lære dem nogle enkle korte sætninger, som de bedre kan bruge, i stedet for de løse gloser de ellers lærer. Desuden lægger vi stor vægt på, at de begynder at forstå de ting vi laver, og ikke bare lærer det udenad.

Vi har lavet flere kreative ting, bl.a. sat en masse billeder fra vores onsdagsture op på en stor tavle, hvor børnene nyder at udpege sig selv og hinanden og sige navnene.

En dag lavede vi fodaftryk på den ene mur ude i gården, så alle børn og lærere har fået sat deres spor på muren i flotte farver. Inden da pyntede vi hele forsiden af børnehaven med klistermærker (vores leder havde købt 3-400 stk. der skulle op), hvilket børnene ligeledes var rigtig glade for at være med til. Igen finder de ofte de klistermærker, de selv har sat op og er stolte af dem. Det er skønt at se, at de bliver glade for de ting vi laver sammen med dem, og lærerne er ligeledes rigtig glade for de ideer vi kommer med.

Som tidligere nævnt har vi rishøstferie i børnehaven i øjeblikket, så vi bruger tiden på en masse andre spændende ting. Dog begyndte vi allerede ferien før tid, da vores leder havde fødselsdag d. 30.9, og derfor inviterede os fire frivillige med på ferie, så vi kunne fejre dette med hende.

Vi havde først tre dage i Khao Yai National Park, da en af de ansatte her på stedets mand er leder for rangerne(/vagtmand/parbetjente/vildtfangere) og lige kunne arrangere noget for os. Det var et rigtig spændende sted med flot natur, spændende dyr og virkeligt flotte vandfald i lange baner. Rangerne tog sig af os og tog os med rundt på forskellige ture, både hiking, køreture og spotlighting. Både på vores gåture og på spotlighting så vi en masse dyr, bl.a. gibbonaber, tukaner og andre flotte fugle, slanger, forskellige slags hjorte, varaner, hulepindsvin, myg og igler. Der var så mange igler i Khao Yai at det var nødvendigt at have iglesokker på, så de ikke kom ind over skokanten. Alligevel kunne de komme ind og sætte sig alle mulige steder.

Kære Alle sammen!

Så er det blevet tid til endnu en lille fortælling om, hvad jeg foretager mig herovre i dette spændende og varme hjørne af verden.

I Thailand, medfører oktober slutningen på regntiden og begyndelsen på vinteren. Dette betyder også, at det er tid til rishøsen, hvorfor skoler og børnehaver har lukket, da børnene skal ud at hjælpe med høsten. Derfor har vi nu tre ugers ferie, som vi nyder i fulde drag.

September måned forløb ganske normalt, stille og roligt, med den hverdag, vi efterhånden er blevet vant til i børnehaven. Dette er stadig en god og spændende hverdag, som jeg nyder at være en del af, og være med til at præge. Børnene er stadig lige dejlige og samarbejdet med kollegaerne går forrygende, så alt er som det skal være. Desuden oplever vi flere fremskridt, både i samarbejdet, hverdagsstrukturen og i børnenes og lærernes engelskkunnen. Alt dette er dejligt, letter arbejdet, og gør at vi kan bruge energi på nye projekter og tiltag, som vi synes der skal lægges vægt på i børnehaven.

Selvom fremskridtene er meget små, er de ældste børn blevet bedre og bedre til engelsk, hvilket er rigtig dejligt. Det er fedt, at vi nu kan lære dem nogle enkle korte sætninger, som de bedre kan bruge, i stedet for de løse gloser de ellers lærer. Desuden lægger vi stor vægt på, at de begynder at forstå de ting vi laver, og ikke bare lærer det udenad.

Vi har lavet flere kreative ting, bl.a. sat en masse billeder fra vores onsdagsture op på en stor tavle, hvor børnene nyder at udpege sig selv og hinanden og sige navnene.

En dag lavede vi fodaftryk på den ene mur ude i gården, så alle børn og lærere har fået sat deres spor på muren i flotte farver. Inden da pyntede vi hele forsiden af børnehaven med klistermærker (vores leder havde købt 3-400 stk. der skulle op), hvilket børnene ligeledes var rigtig glade for at være med til. Igen finder de ofte de klistermærker, de selv har sat op og er stolte af dem. Det er skønt at se, at de bliver glade for de ting vi laver sammen med dem, og lærerne er ligeledes rigtig glade for de ideer vi kommer med.

Som tidligere nævnt har vi rishøstferie i børnehaven i øjeblikket, så vi bruger tiden på en masse andre spændende ting. Dog begyndte vi allerede ferien før tid, da vores leder havde fødselsdag d. 30.9, og derfor inviterede os fire frivillige med på ferie, så vi kunne fejre dette med hende.

Vi havde først tre dage i Khao Yai National Park, da en af de ansatte her på stedets mand er leder for rangerne(/vagtmænd/parbetjente/vildtfangere) og lige kunne arrangere noget for os. Det var et rigtig spændende sted med flot natur, spændende dyr og virkeligt flotte vandfald i lange baner.

Rangerne tog sig af os og tog os med rundt på forskellige ture, både hiking, køreture og spotlighting. Både på vores gåture og på spotlighting så vi en masse dyr, bl.a. gibbonaber, tukaner og andre flotte fugle, slanger, forskellige slags hjorte, varaner, hulepindsvin, myg og igler. Der var så mange igler i Khao Yai at det var nødvendigt at have iglesokker på, så de ikke kom ind over skokanten. Alligevel kunne de komme ind og sætte sig alle mulige steder.

På Dr. Pensaks fødselsdag mødtes vi så med hende om aftenen og hun tog os alle, både os fire, rangerne, nogle af de andre ansatte på Raindrop og hendes danske "bror" der var på besøg, med ud at spise og i byen derefter. Selvom hun er omkring 70, tog hun os med ud at synge karaoke og se på meget letpåkledte karaokesangerinder, hvilket vi piger syntes var noget underligt og lidt

ubehageligt noget. Derfor valgte vi at ruske stemning godt op ved at gå en hel flok op på scenen i bare fødder og skråle Zombie og danse dertil, så vi rent faktisk fik en del af baren op at danse i stedet for bare at sidde og glo. Vi fik både Hans, et par af vores thaier og to unge backpackere med på ideen, og det lod til at det vakte glæde blandt folkene at alle falangerne sådan gav den gas. De følgende fire dage brugte vi på at køre rundt i det sydlige Isarn sammen med Dr. Pensak, Hans og to chauffører. Vi kørte lidt på må og få, og vores road-trip blev ca. 2000 km langt, men vi så og oplevede nogle spændende ting og steder. Vi var bl.a. ude at se et gammelt Khmer tempel, og befandt os kun få kilometer fra det sted, hvor thailandske og cambodjanske soldater begyndte at skyde på hinanden. Så mens vi stod der, kørte der en ambulance i fuld udrykning forbi os, og da vi kom hjem om aftenen så vi i fjernsynet hvad der var sket.

Under denne tur, skulle vi prøve traditionel thai morgenmad, hvilket vil sige rissuppe. Efter min mening var det godt lige at få lidt brød og juice inden da, da det er mig vældig svært at spise aftensmad til morgenmad. Men rissuppen smagte faktisk rigtigt godt og var sjovt at prøve.

Få dage efter vi var kommet hjem til Raindrop, begyndte Cille og jeg vores ferie til Laos. Første stop på turen var hovedstaden Vientiane, hvor vi var i tre dage. Det første halvandet døgn var vi nærmest i chock over at se så mange hvide mennesker. Vi gik hele tiden og sagde "Se, der er falanger", men efterhånden vænnede vi os til, ikke at være de eneste hvide mennesker. Dog var det virkelig en mærkbar forandring da det vrimlede med hvide mennesker overalt, og ikke kun gamle mænd, men også par, familier og unge på vores egen alder. Noget af en forskel, når vi kun har set fem hvide mennesker i løbet af tre måneder.

Tiden i Vientiane var stille og rolig med besøg i byens seværdigheder, europæisk restaurantmad(!), osen i butikker og på markeder, tur i swimmingpool og en lille bytur med andre backpackere. Mens vi var i Vientiane var der en festival, hvor hele byen fejrer at regntiden er forbi og at rishøsten står for døren. Dette gav byen en byfest-agtig stemning med markeder og boder overalt og musik i gaderne.

Efter tre dage i Vientiane tog vi bussen til Luang Prabang, der er en del af rigets tidligere hovedstad, en gammel kongeby med omkring 70-80 templer (og nu en UNESCO by). Det er dog den værste bustur, jeg nogensinde har været på: 11 timer lang, ca. 30 km/t, op, ned og rundt om bjerge hele vejen, og køresyg på hele turen. Det var den største lettelse da vi nåede Luang Prabang om aftenen, og jeg ikke havde udsigt til at skulle på bustur igen lige foreløbeligt.

Luang Prabang er virkelig flot og holdt i samme gamle, hyggelige stil, med flotte træskilte i stedet for neonskilte ved butikkerne, templer over alt og et rigtig godt marked med de flotteste smykker, laotisk bomuld og silke, lampeskærme, tasker, tøj, hjemmesko, træfigurer, hjemmelavet papir og alt muligt andet. Her var vi forbi hver eneste aften, og kom let til at bruge en del penge. Desuden var der en masse god mad, og vi spiste mindst ti grillede bananer (indiske bananer) hver dagligt. Det var lige før vi kunne leve af de bananer og annanas-shake.

I Luang Prabang var der mange flere unge mennesker, der samledes de samme steder end i Vientiane, og vi mødtes hurtigt med to hollandske og en engelsk fyr, som vi tilbragte en del tid sammen med. Det var rigtig hyggeligt at slå følgeskab med nogen, og flere gange var vi bl.a. også sammen med en new zealandsk pige, et par andre hollændere, en amerikaner, en israeler og en mand fra botswana.

Også her oplevede vi den førnævnte festival, og her var vi med på den store aften, hvor alle skulle sætte lys i små både de satte ud i Mekong floden, optog med munkene tidligt om morgenen, fyrværkeri, hjemmelavede lamper lavet af bambuspinde og silkepapir formet som stjerner, fly, høns og både. Det var rigtig flot og spændende at opleve.

En dag sejlede vi over floden, hvilket var som at komme ind i en helt anden verden. For hvor Luang Prabang er ret turistet (og vi mødte faktisk flere danskere!) og en relativt moderne by, er den lille landsby der ligger lige overfor det overhovedet ikke. Her var vi på tur, sammen med de tre drenge, og blev inviteret ind for at drikke lidt øl med nogle lokale unge (to glas til deling der blev sendt rundt efter tur), der synes det var rigtig fedt at snakke lidt engelsk (flere af dem læste til engelsklærere på universitetet, men det var ret begrænset hvad de kunne sige). Det var rigtig hyggeligt og fedt at opleve at være til festival med de lokale (ligesom i Thailand hører der karaoke til enhver fest). På denne tur kom vi også ud til et tempel i en skov, der mindede utroligt meget om abernes borg fra Junglebogen, hvilket vi alle fandt facinerende og lidt sjovt.

Ellers besøgte vi et par templer, bl.a. byens største attraktion, lejede cykler og kørte en tur ud til et vandfald, hvor vi badede og blev budt på øl og frugt af de lokale, og vi har brugt oceaner af tid på bare at gå rundt i byen, sidde nede ved floden og få annanas-shake og ikke mindst været på marked. Det var et virkelig dejligt og afslappende sted og vi nød rigtigt at være der.

Efter en uge i Luang prabang tog vi en minivan (og havde købt køresyggepiller) til Vang Vieng, der ligger på halvvejen mellem Luang Prabang og Vientiane, for at dele turen lidt op. Flere af dem vi havde mødt sagde at Vang Vieng var stedet alle backpackere tog hen i Laos og at man ikke kunne være i Laos, uden at prøve tubing i Vang Vieng. (Tubing i Vang Vieng går på at du flyder ned ad floden i et traktordæk og holder ind ved alle de barer der er på vejen, måske omkring 20 stykker). Vi tog til Vang Vieng, og prøvede også tubing, men gjorde det om formiddagen og uden alkohol, hvilket var rigtig fedt. Der var kun os to og to engelske piger, så vi slappede bare af, sovede os og nød den rigtig flotte udsigt. Engang imellem blev vi dog vækket af vores døs og blev pjasket til, når vi kom til uroligheder eller sten i vandet.

En andend dag gik vi en god lang tur ud til en stor drypstenshule i nærheden. Bagefter blev vi kølet lidt ned i en flot, klar og dejligt kølig flod med store flotte fisk, hvilket var rigtig dejligt.

Derefter skulle vi ud og have en lille øl i byen og fandt hurtigt sammen med en dansk fyr (som vi havde mødt dagen inden) og to svenske piger. I Laos lukker alle barer kl 23, men inden da havde vi nået at komme på den berømte "Bucket-bar", hvor alle drikke serveres i spande som dem man leger med i sandkassen. Derefter var der en enkelt bar i byen der havde åbent til kl. 2.00, hvilket virkelig er sent af Lao-standard.

Efter tre dage tog vi tilbage til Vientiane for en enkelt overnatning, hvor vi var sammen med to andre danske piger, og fandt der ud af at det kunne være fedt at tage til Chiang Mai. Men da der ikke var plads i bussen den følgende dag og turen ville tage 24 timer droppede vi den ide og tog i stedet et stop i Udon Thani, der alligevel var på vejen hjem til Sakon Nakhon. Ved grænsen fik vi dog et lille problem med vores visum, så det tog lidt tid og lidt af lysten til at rejse videre, men det var nu ikke så galt, så det er glemt igen, og vi tog en enkelt overnatning i Udon Thani før vi tog hjem.

Morten, som vi mødte i Vang Vieng, fortalte os, at han havde spurgt en thai om Sakon Nakhon, og denne havde bare kigget undrende på ham og sagt at det var et "no go area", hvilket egentlig beskriver det meget godt. For dette er virkelig udørken af Thailand, hvor der intet sker og hvor fattigdommen er allerstørst. Dette er også grunden til at vi fik et helt anderledes billede af Laos end det de fleste andre har. For som folk vi mødte sagde, og som der står i alle rejsebøger, er Laos mere fattigt og tilbagestående end Thailand. Men da vi kom fra den fattigste del af Thailand til Laos hovedstad, og ellers kun befandt os i turistede områder, var det den stik modsatte oplevelse af landet vi havde. For os var det helt vildt at man kunne købe rugbrød, baguettes, mel, tørgær, sennepspulver, pesto, pasta, italienske og franske kiks, gode oste og alle mulige andre franske specialiteter (grundet tiden med fransk koloniherrredømme).

Siden vi er kommet hjem til Raindrop har vi lavet noget skriftligt arbejde til børnehaven, bl.a. månedsrapport, "journaler" på børnene og halvvejsevaluering. Desuden har vi lavet et rigtig fint vægmaleri med en masse dyr, træer og bjerge ude i børnehavens køkken/spiserum. Sammen med Jane og Matilde har vi undervist/trænet/hjulpet nogle folk fra Puparn Royal Development Study Center i engelsk, da de i søndags skulle være guides for Prinsessen og en flok fornemme udenlandske gæster, der alle skulle vises rundt i "Puparn King-project" (da kongen er protektor for stedet). Vi brugte meget tid på at blive vist rundt og få fortalt om det hele, for at hjælpe, komme med gløser, rette dem og hjælpe med hvad de skulle sige. Det gik rigtig godt, og søndag morgen kl 6.30 tog vi afsted for at være der og være klar til at prinsessen skulle komme. Som tak for hjælpen fik vi traditionel thaimassage på centeret og gaver, der alle var ting de producerer på centeret.

På fredag står den på store rengøringsdag med alle lærerne i børnehaven og lørdag skal vi til fest i en af de ansatte på Raindrops landsby og derefter herhjem og holde fødselsdagsfest for vores kok og nabo Sawang.

Mandag begynder vi igen i børnehaven, så jeg glæder mig til at se alle børnene og komme igang med arbejdet igen.

Jeg har vedlagt fire billeder, som gerne skulle illustrere lidt af det jeg skriver om. Det første billede forestiller Cille, jeg selv, Matilde og Jane ved det store vandfald i Khao Yai. Det andet er en madbod på gaden i Vientiane. Billede tre er udsigten ud over Mekong floden i Luang Prabang, og på det sidste billede er Cille og jeg, under festivallen i Luang Prabang.

Jeg håber I alle har det rigtig godt og nyder livet derhjemme.

Kærlig hilsen
Noa

På Dr. Pensaks fødselsdag mødtes vi så med hende om aftenen og hun tog os alle, både os fire, rangerne, nogle af de andre ansatte på Raindrop og hendes danske "bror" der var på besøg, med ud at spise og i byen derefter. Selvom hun er omkring 70, tog hun os med ud at synge karaoke og se på meget letpåkledte karaokesangerinder, hvilket vi piger syntes var noget underligt og lidt ubehageligt noget. Derfor valgte vi at ruske stemning godt op ved at gå en hel flok op på scenen i bare fødder og skråle Zombie og danse dertil, så vi rent faktisk fik en del af baren op at danse i stedet for bare at sidde og glo. Vi fik både Hans, et par af vores thaier og to unge backpackere med på ideen, og det lod til at det vakte glæde blandt folkene at alle falangerne sådan gav den gas. De følgende fire dage brugte vi på at køre rundt i det sydlige Isarn sammen med Dr. Pensak, Hans og to chauffører. Vi kørte lidt på må og få, og vores road-trip blev ca. 2000 km langt, men vi så og oplevede nogle spændende ting og steder. Vi var bl.a. ude at se et gammelt Khmer tempel, og befandt os kun få kilometer fra det sted, hvor thailandske og cambodjanske soldater begyndte at

skyde på hinanden. Så mens vi stod der, kørte der en ambulance i fuld udrykning forbi os, og da vi kom hjem om aftenen så vi i fjernsynet hvad der var sket.

Under denne tur, skulle vi prøve traditionel thai morgenmad, hvilket vil sige rissuppe. Efter min mening var det godt lige at få lidt brød og juice inden da, da det er mig vældig svært at spise aftensmad til morgenmad. Men rissuppen smagte faktisk rigtig godt og var sjovt at prøve.

Få dage efter vi var kommet hjem til Raindrop, begyndte Cille og jeg vores ferie til Laos.

Første stop på turen var hovedstaden Vientiane, hvor vi var i tre dage. Det første halvandet døgn var vi nærmest i chock over at se så mange hvide mennesker. Vi gik hele tiden og sagde "Se, der er falanger", men efterhånden vænnede vi os til, ikke at være de eneste hvide mennesker. Dog var det virkelig en mærkbar forandring da det vrimlede med hvide mennesker overalt, og ikke kun gamle mænd, men også par, familier og unge på vores egen alder. Noget af en forskel, når vi kun har set fem hvide mennesker i løbet af tre måneder.

Tiden i Vientiane var stille og rolig med besøg i byens seværdigheder, europæisk restaurantmad(!), osen i butikker og på markeder, tur i swimmingpool og en lille bytur med andre backpackere. Mens vi var i Vientiane var der en festival, hvor hele byen fejrer at regntiden er forbi og at rishøsten står for døren. Dette gav byen en byfest-agtig stemning med markeder og boder overalt og musik i gaderne.

Efter tre dage i Vientiane tog vi bussen til Luang Prabang, der er en del af rigets tidligere hovedstad, en gammel kongeby med omkring 70-80 templer (og nu en UNESCO by). Det er dog den værste bustur, jeg nogensinde har været på: 11 timer lang, ca. 30 km/t, op, ned og rundt om bjerge hele vejen, og køresyg på hele turen. Det var den største lettelse da vi nåede Luang Prabang om aftenen, og jeg ikke havde udsigt til at skulle på bustur igen lige foreløbeligt.

Luang Prabang er virkelig flot og holdt i samme gamle, hyggelige stil, med flotte træskilte i stedet for neonskilte ved butikkerne, templer over alt og et rigtig godt marked med de flotteste smykker, laotisk bomuld og silke, lampeskærme, tasker, tøj, hjemmesko, træfigurer, hjemmelavet papir og alt muligt andet. Her var vi forbi hver eneste aften, og kom let til at bruge en del penge. Desuden var der en masse god mad, og vi spiste mindst ti grillede bananer (indiske bananer) hver dagligt. Det var lige før vi kunne leve af de bananer og annanas-shake.

I Luang Prabang var der mange flere unge mennesker, der samledes de samme steder end i Vientiane, og vi mødtes hurtigt med to hollandske og en engelsk fyr, som vi tilbragte en del tid sammen med. Det var rigtig hyggeligt at slå følgeskab med nogen, og flere gange var vi bl.a. også sammen med en new zealandsk pige, et par andre hollændere, en amerikaner, en israeler og en mand fra Botswana.

Også her oplevede vi den førnævnte festival, og her var vi med på den store aften, hvor alle skulle sætte lys i små både de satte ud i Mekong floden, optog med munkene tidligt om morgenen, fyrværkeri, hjemmelavede lamper lavet af bambuspinde og silkepapir formet som stjerner, fly, høns og både. Det var rigtig flot og spændende at opleve.

En dag sejlede vi over floden, hvilket var som at komme ind i en helt anden verden. For hvor Luang Prabang er ret turistet (og vi mødte faktisk flere danskere!) og en relativt moderne by, er den lille landsby der ligger lige overfor det overhovedet ikke. Her var vi på tur, sammen med de tre drenge, og blev inviteret ind for at drikke lidt øl med nogle lokale unge (to glas til deling der blev sendt rundt efter tur), der synes det var rigtig fedt at snakke lidt engelsk (flere af dem læste til engelsklærere på universitetet, men det var ret begrænset hvad de kunne sige). Det var rigtig hyggeligt og fedt at opleve at være til festival med de lokale (ligesom i Thailand hører der karaoke til enhver fest). På denne tur kom vi også ud til et tempel i en skov, der mindede utroligt meget om abernes borg fra Junglebogen, hvilket vi alle fandt facinerende og lidt sjovt.

Ellers besøgte vi et par templer, bl.a. byens største attraktion, lejede cykler og kørte en tur ud til et vandfald, hvor vi badede og blev budt på øl og frugt af de lokale, og vi har brugt oceaner af tid på bare at gå rundt i byen, sidde nede ved floden og få annanas-shake og ikke mindst været på marked. Det var et virkelig dejligt og afslappende sted og vi nød rigtigt at være der.

Efter en uge i Luang Prabang tog vi en minivan (og havde købt køresygepiller) til Vang Vieng, der ligger på halvvejen mellem Luang Prabang og Vientiane, for at dele turen lidt op. Flere af dem vi havde mødt sagde at Vang Vieng var stedet alle backpackere tog hen i Laos og at man ikke kunne være i Laos, uden at prøve tubing i Vang Vieng. (Tubing i Vang Vieng går på at du flyder ned ad floden i et traktordæk og holder ind ved alle de barer der er på vejen, måske omkring 20 stykker). Vi tog til Vang Vieng, og prøvede også tubing, men gjorde det om formiddagen og uden alkohol, hvilket var rigtig fedt. Der var kun os to og to engelske piger, så vi slappede bare af, soled os og nød den rigtig flotte udsigt. Engang imellem blev vi dog vækket af vores døs og blev pjasket til, når vi kom til uroligheder eller sten i vandet.

En anden dag gik vi en god lang tur ud til en stor drypstenshule i nærheden. Bagefter blev vi kølet lidt ned i en flot, klar og dejligt kølig flod med store flotte fisk, hvilket var rigtig dejligt.

Derefter skulle vi ud og have en lille øl i byen og fandt hurtigt sammen med en dansk fyr (som vi havde mødt dagen inden) og to svenske piger. I Laos lukker alle barer kl 23, men inden da havde vi nået at komme på den berømte "Bucket-bar", hvor alle drikke serveres i spande som dem man leger med i sandkassen. Derefter var der en enkelt bar i byen der havde åbent til kl. 2.00, hvilket virkelig er sent af Lao-standard.

Efter tre dage tog vi tilbage til Vientiane for en enkelt overnatning, hvor vi var sammen med to andre danske piger, og fandt der ud af at det kunne være fedt at tage til Chiang Mai. Men da der ikke var plads i bussen den følgende dag og turen ville tage 24 timer droppede vi den ide og tog i stedet et stop i Udon Thani, der alligevel var på vejen hjem til Sakon Nakhon. Ved grænsen fik vi dog et lille problem med vores visum, så det tog lidt tid og lidt af lysten til at rejse videre, men det var nu ikke så galt, så det er glemt igen, og vi tog en enkelt overnatning i Udon Thani før vi tog hjem.

Morten, som vi mødte i Vang Vieng, fortalte os, at han havde spurgt en thai om Sakon Nakhon, og denne havde bare kigget undrende på ham og sagt at det var et "no go area", hvilket egentlig beskriver det meget godt. For dette er virkelig udørken af Thailand, hvor der intet sker og hvor fattigdommen er allerstørst. Dette er også grunden til at vi fik et helt anderledes billede af Laos end det de fleste andre har. For som folk vi mødte sagde, og som der står i alle rejsebøger, er Laos mere fattigt og tilbagestående end Thailand. Men da vi kom fra den fattigste del af Thailand til Laos hovedstad, og ellers kun befandt os i turistede områder, var det den stik modsatte oplevelse af landet vi havde. For os var det helt vildt at man kunne købe rugbrød, baguettes, mel, tørgær, sennepspulver, pesto, pasta, italienske og franske kiks, gode oste og alle mulige andre franske specialiteter (grundet tiden med fransk koloniherrredømme).

Siden vi er kommet hjem til Raindrop har vi lavet noget skriftligt arbejde til børnehaven, bl.a. månedsrapport, "journaler" på børnene og halvvejsevaluering. Desuden har vi lavet et rigtig fint vægmaleri med en masse dyr, træer og bjerge ude i børnehavens køkken/spiserum.

Sammen med Jane og Matilde har vi undervist/trænet/hjulpet nogle folk fra Puparn Royal Development Study Center i engelsk, da de i søndags skulle være guides for Prinsessen og en flok fornemme udenlandske gæster, der alle skulle vises rundt i "Puparn King-project" (da kongen er protektor for stedet). Vi brugte meget tid på at blive vist rundt og få fortalt om det hele, for at hjælpe, komme med gløser, rette dem og hjælpe med hvad de skulle sige. Det gik rigtig godt, og søndag morgen kl 6.30 tog vi afsted for at være der og være klar til at prinsessen skulle komme. Som tak for hjælpen fik vi traditionel thaimassage på centeret og gaver, der alle var ting de producerer på centeret.

På fredag står den på store rengøringsdag med alle lærerne i børnehaven og lørdag skal vi til fest i en af de ansatte på Raindrops landsby og derefter herhjem og holde fødselsdagsfest for vores kok og nabo Sawang.

Mandag begynder vi igen i børnehaven, så jeg glæder mig til at se alle børnene og komme igang med arbejdet igen.

Jeg har vedlagt fire billeder, som gerne skulle illustrere lidt af det jeg skriver om. Det første billede forestiller Cille, jeg selv, Matilde og Jane ved det store vandfald i Khao Yai. Det andet er en madbod på gaden i Vientiane. Billede tre er udsigten ud over Mekong floden i Luang Prabang, og på det sidste billede er Cille og jeg, under festivallen i Luang Prabang.

Jeg håber I alle har det rigtig godt og nyder livet derhjemme.

Kærlig hilsen

Noa